

ת"פ 47492/04/13 - מדינת ישראל נגד ולרי מנחמוב

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 47492-04-13 מדינת ישראל נ' מנחמוב
בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד אבו צבייח והמתמחה ערן
ורשבסקי

ולרי מנחמוב
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקין

נגד
הנאשם:

החלטה

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בפני טענה מקדמית לבטלות כתב האישום בשל פסול שנפל בו ולחלופין מטעמי הגנה מן הצדק, והכל בהתאם לסעיפים 149(3) ו-149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").
3. טענת הנאשם מתבססת על ארבע טענות חלופיות. ראשית, תיק החקירה כנגד הנאשם נסגר תחילה ונפתח מחדש שלא על ידי הגוף המוסמך לכך. שנית, לא הודע לנאשם על פתיחת החקירה כנגדו מחדש. שלישית, לא נערך לנאשם שימוע כדין. רביעית, העבירה בה הואשם הנאשם בסופו של יום חמורה יותר מהעבירות אשר ביחס אליהם הוזרה הנאשם בחקירתו.

טענות הנאשם

4. טענתו המרכזית של הנאשם, שהיא למעשה גם הטענה הראשונה מבחינת נקודת הזמן שיש לבחון, היא הטענה שהחקירה כנגדו נפתחה מחדש על ידי מי שלא היה מוסמך לכך. ב"כ הנאשם טען כי תחילה התיק כנגדו נסגר על ידי מי שהוסמך לכך ואולם, לאחר פנייה של המתלונן תיק החקירה נפתח שלא על ידי מי שהוסמך לכך בסעיף 64(א)(1) לחסד"פ, דהיינו שלא על ידי פרקליט מחוז או פרקליט שמונה למנהל תחום עררים או פרקליט מוסמך אחר, כי אם על ידי קצין משטרה שלא הוסמך לכך. בעניין זה הוסיף כי לא נתקבל כל נימוק לפתיחת התיק מחדש, אף לא בדיעבד.
- בהמשך לכך טוען ב"כ הנאשם כי אף אם החקירה נפתחה מחדש כדין, הרי שבהתאם לסעיף 65(א)(1) לחסד"פ, היה על הגורם שהוסמך לקבל את ההחלטה או על הממונה על החקירה להודיע לנאשם על הערר שהוגש ועל האפשרות שיוגש כנגדו כתב אישום, מה שלא נעשה.
- ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי אף לאחר שהתקבלה ההחלטה להגיש כתב אישום לא נערך לנאשם שימוע כדין וזאת חרף העובדה שהוא הואשם בעבירת פשע והכל בניגוד לסעיף 60א לחסד"פ.

לבסוף ב"כ הנאשם טען כי העבירה אשר יוחסה לנאשם בכתב האישום חמורה מזו אשר נחקר לגביה ולו היה יודע הנאשם באיזו עבירה הוא יואשם בסופו של יום, הוא לא היה מוותר על זכות ההיוועצות בעורך דין.

תגובת המאשימה

5. ב"כ המאשימה ביקש לדחות את טענות הנאשם.

באשר לטענה הראשונה, ב"כ המאשימה טען כי לגוף החוקר, ככל רשות מנהלית, יש סמכות לבחון מחדש את החלטותיה, בין אם הדבר בא בעקבות פניית המתלונן ובין אם ביוזמתו. בעניין זה הפנה ב"כ המאשימה לסעיף 15 לחוק הפרשנות, התשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הפרשנות") וכן לפסיקה בעניין.

עוד הוסיף ב"כ המאשימה הוסיף כי הדרך לתקוף החלטה של גוף מנהלי היא בדרך של עתירה לבג"צ ולא באמצעות טענה מקדמית, אשר לא מתייחסת להליכים שלפני שלב הגשת כתב האישום.

באשר לטענה השנייה, ב"כ המאשימה טען כי החובה המוטלת על רשויות האכיפה להודיע לחשוד על הערר שהוגש, פתיחת החקירה ואפשרות הגשת כתב אישום כאמור בסעיף 65ב(א)(1) לחסד"פ לא חלה בענייננו, שכן ההחלטה לא נתקבלה על בסיס ערר שהוגש אלא לאחר שהגוף החוקר הפעיל את סמכותו לבחון את החלטתו מחדש.

באשר לטענה השלישית, זו של אי קיום זכות השימוע, טען ב"כ המאשימה כי השימוע לא נערך לנאשם משום שזה לא דרש את דבר הדואר שנשלח לו, אשר בו הודע לו על זכותו לבקש שימוע. ב"כ המאשימה צרף את התיעוד של המאשימה לכך שדבר הדואר נשלח לנאשם וחזר כ"לא נדרש".

באשר לטענתו האחרונה של הנאשם, הקשורה בויתור על זכות ההיוועצות, ב"כ המאשימה טען כי החשוד נחקר מלכתחילה בחשד לביצוע עבירה של חבלה, מסר כי הבין את האזהרה, כי הוא מבין בגין מה הוא נחקר ואף מסר גרסה מפורטת אודות האירוע.

תשובת הנאשם לתגובת המאשימה

6. ב"כ הנאשם טען כי יש לדחות את טענת המאשימה אודות הצורך להיזקק לסעיף 15 לחוק הפרשנות, שכן קיימת הוראת חוק ספציפית בדמות סעיף 64 לחסד"פ.

ב"כ המאשימה טען כי התנהלות הגוף החוקר אשר החליט על פתיחת התיק מחדש, שלא על ידי גוף מוסמך, ללא שהודע לנאשם על כך הן בבחינת התנהלות במחשכים אשר מעצימה את הפגיעה בזכויות הנאשם.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם, בעניין השימוע, כי דבר הדואר נשלח לכתובת אחת מבין שתי הכתובות שצוינו על ידי המאשימה בכתב האישום וזאת מבלי לברר היכן באמת מתגורר הנאשם ומבלי לברר, ולו באמצעות שיחת טלפון, האם הנאשם קיבל את הזימון לשימוע.

דין

7. בטרם אבחן את טענות הנאשם לגופן, אבקש להתייחס לטענה מקדמית שטענה המאשימה ולפיה לא ניתן לבחון את התנהלות היחידה החוקרת ואת כל הקשור בהתנהלות שקדמה להגשת כתב האישום, במסגרת טענות מקדמיות משום שהדרך הנכונה היא במסגרת הגשת עתירה לבג"צ.

8. סבור אני כי יש לדחות את העמדה המשפטית שהציגה המאשימה בעניין זה. סבור אני כי לבית המשפט "הפלילי", זה הדין במשפט הפלילי של הנאשם, יש את הסמכות לבחון בכלים מנהליים, את התנהלות רשויות אכיפת

החוק ואת השלכת ההתנהלות על ההליך הפלילי.

9. סבור אני כי המשפט הפלילי הוא ענף בעץ המשפט המנהלי. הגם שבהליך מנהלי רגיל יוזם ההליך הוא האזרח והעתירה מופנית כלפי רשות ציבורית בעוד שבמשפט הפלילי הנתונים הם הפוכים, דהיינו יוזמת ההליך היא המדינה וההליך מכוון כנגד האזרח, הרי שהכללים הם כללים דומים שעה שעל הפרק עומדת פגיעה אפשרית בזכויות אזרח על ידי המדינה ורשויותיה.

בעניין זה לא יהיה זה למותר להזכיר כי עקרונות שהיו בעבר נחלתם של הליכים מנהליים קלאסיים חדרו זה מכבר להליך הפלילי. בעניין זה ראו למשל את עקרון "הבטלות היחסית" (רע"פ 2413/99 **טוראי רחמים גיספן נ' התובע הראשי הצבאי**, פד"י נה (4), 673) ואת עקרון השימוע שעוגן עליו חוק בחדס"פ אך לפני מספר שנים (סעיף 60א).

10. במסגרת זו של בחינת התנהלות הרשות בכלים מנהליים יכול בית המשפט "הפלילי" לבחון את "ההליך המנהלי" שהתנהל. במסגרת זו ניתן לבחון את שאלת הסמכות, בהתאם לעקרון חוקיות המנהל ובכלל זה לבחון את שאלת סמכות הגוף החוקר, הגוף המאשים; כן ניתן לבחון את שאלת איסוף הנתונים; את שאלת שמירה על כללי הצדק הטבעי לרבות יידוע האזרח אודות חקירתו, מתן תגובה (עריכת שימוע על ידי גוף מוסמך ובדרך נאותה); נימוק ההחלטה המנהלית ועוד.

בחינה זו, של ההליך המנהלי, חלה לטעמי לא רק ביחס לשלב שלפני הגשת כתב האישום, כי אם גם לאחריו, ועל כך לא ארחיב.

11. המסגרת המשפטית שבה תיבחן התנהלות הרשות יכולה להיות הן באמצעות סעיף 149(3) לחסד"פ, דהיינו בבחינת השאלה האם נפל פגם או פסול בכתב האישום, ופסול כזה יכול לטעמי להיות שעה שכתב אישום הוגש שלא כדין, למשל משום שלא נערך שימוע כנדרש או שכתב האישום הוגש על ידי מי שלא הוסמך לכך.

מסגרת משפטית נוספת יכולה להיות באמצעות דוקטרינת הגנה מן הצדק המעוגנת בסעיף 149(10) לחסד"פ.

לא זו אף זו, סבור אני כי שעה שבית המשפט מנהל הליך הוכחות במסגרתו נבחנת שאלת קבילות ראיה או קבילות הודאה, בין אם על פי סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 ובין אם בהתאם להלכה הפסוקה (ע"פ 5121/98 **טוראי במיל' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח'**, פד"י סא (1) 461 וכן רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו) בוחן בית המשפט את אופן התנהלות הרשות, היינו את ההליך המנהלי שהתנהל בזמן החקירה.

12. מעבר לכל האמור לעיל, סבור אני כי לבית המשפט "הפלילי" שמורה הסמכות, במקרים חריגים, לבחון לא רק את ההליך המנהלי כי אם גם את שיקול הדעת המנהלי, דהיינו את סבירות החלטת הרשות המנהלית או את מידתיותה, ובמסגרת זו לבחון את שאלת סבירות או מידתיות ההחלטה לחקור או לפתוח מחדש תיק שנסגר או להגיש כתב אישום וכיוצא באלה שאלות הקשורות בהחלטה המנהלית.

יתכן כי אף קיומו של סייג זוטי הדברים, בהתאם לסעיף 34 י"ז לחוק העונשין, אשר על בסיסו מוסמך בית המשפט לבטל כתב אישום, מהווה מסגרת לבחינת שיקול הדעת המנהלי של רשויות אכיפת החוק על ידי בית המשפט.

בעניין זה ראו בין היתר בג"צ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, שם קבע בית המשפט העליון, בפסקה 4, 5 כי: "**הסוגיה העיקרית אשר מתעוררת במקרה דנא הינה סוגיה מקדמית הנוגעת לשאלה איזו היא הערכאה המוסמכת לבחון את חוקיות ההליך שקדם להגשת כתב**

אישום... אמת, סעיף 15(ד)(2) לחוק יסוד: השפיטה מסמיך את בית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק לבחון את תקינות מעשיהן של גופי השלטון. אולם, לא מן הנמנע כי במסגרת הליך פלילי תיידרש אף הערכאה הפלילית לבקר את חוקיות פעולותיהן של רשויות האכיפה בעת העמדה לדין פלילי. זאת, בפרט כאשר הנאשם עותר לביטולו של כתב האישום, בין אם בשל העדר סמכות להגיש את כתב האישום, בין אם מחמת פגם שנפל בהליך החקירה או הגשת כתב האישום, בין אם בשל פסול בשיקול הדעת ובין אם משום שעומדת לו "הגנה מן הצדק"... ביתהדין, בדונו בהליך הפלילי, וככל בית משפט פלילי, רשאי ומוסמך לדון לא רק בטענות המכוונות ישירות כנגד האישום הפלילי, אלא אף בהשגות על התנהלותן של רשויות המינהל טרם הגשתו של כתב האישום. כוללים אנו במסגרת זו הן את שלב החקירה והן את ההתנהלות של התביעה עד להגשתו של כתב האישום. ואכן, על דרך השיגרה ובהעדר טעמים מיוחדים, סבורים אנו כי דרך המלך להעלאת טענות כנגד הפגמים שנפלו בהגשת כתב אישום (כולל בשלב החקירה) הינה במסגרת הליך הפלילי גופו. קביעה זו נסמכת על מספר טעמים: ראשית, בדרך זו יימנע הצורך מפיצול הדיון ומניהול שני הליכים נפרדים סביב סוגיות קרובות... שנית, לעיתים קרובות כרוכה השאלה המתעוררת באשר לחוקיות או לסבירות ההחלטה להגיש כתב אישום במחלוקות עובדתיות שונות. לערכאה הדיונית הכלים המתאימים לבירור שאלות עובדתיות ומהיבט זה עדיפה היא על פני בית המשפט הגבוה לצדק. שלישית, יש לזכור כי לרשות ההכרעה הדיונית עומד מגוון של אמצעים לטפל בפגמים שנפלו בהגשת כתב האישום...". (דגש לא במקור, י.ל.).

עוד ראו בעניין זה מאמרו של עו"ד ר. גלעדי: "בית המשפט הפלילי בשבתו כבג"צ - הלכת ניר עם כהן ודוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים - חלק א", הסנגור 190.

לאחר שמצאתי כי מוסמך אני לדון בשאלות אותן עורר ב"כ הנאשם אפנה עתה לבחינת אותן שאלות.

שאלת פתיחת החקירה מחדש

13. לאחר שבחנתי את טענת ב"כ הנאשם ותשובת המאשימה סבור אני כי יש לדחות את טענת ב"כ הנאשם.

אכן, סעיף 64(א)(1) לחסד"פ קובע כי על החלטה של גוף חוקר שלא להמשיך לחקור יש לערור בפני פרקליט מחוז או פרקליט אחר מוסמך. אכן החקירה בעניין תקיפתו הלכאורית את המתלונן נסגרה תחילה (נספחים בי ו- גי לתגובת המאשימה), ואכן המתלונן הוא זה שפנה למשטרה ועורר את העניין מחדש (נספח די לתגובת המאשימה), ואולם המתלונן לא הגיש ערר כי אם פנה בכתב ליועץ המשפטי של תחנת משטרת באר שבע וזאת ביום 18.11.12. היועץ המשפטי של תחנת משטרת באר שבע, עו"ד זהר שפק החליט ביום 2.12.12 על פתיחת התיק מחדש וזאת על גבי המכתב של המתלונן כאמור בנספח די לתגובת המאשימה.

14. סבור אני כי אופן השתלשלות העניינים כמפורט לעיל מלמד כי עו"ד שפק, שהוא גם בעל השכלה משפטית וקצין משטרה, החליט לשקול מחדש את החלטת סגירת התיק שנתקבלה זמן קצר קודם לכן על ידי קצין אחר.

אינני סבור שנפל פגם בכך שהרשות המנהלית, משטרת ישראל, בחנה מחדש את שאלת מיצוי החקירה בעניין תלונתו של המתלונן.

בע"פ (ת"א) 70114/08 **מדינת ישראל נ' מרדכי גורה**, פורסם בנבו התייחס בית המשפט המחוזי בתל אביב לשאלה דומה וקבע בהאי לישנא:

"האם רשאי גוף חוקר כדוגמת המשטרה לשקול פעם נוספת את החלטתו לסגור תיק חקירה נגד פלוני, בעקבות ערר שהוגש בנושא זהו".

עיקרי הדברים הם, כי אין מניעה שרשות מינהלית כלשהי, ולעניין זה גם גוף חוקר הוא רשות מינהלית, ישוב וישקול את החלטתו פעם נוספת, בין מיוזמתו ובין על-פי פניה אליו, בין אם מצדו של המתלונן ובין אם כל גורם אחר".

ראו עוד, בעניין דומה, ע"פ (ת"א) 545/98 **מדינת ישראל נ' אלון פינקלשטיין**, פורסם בנבו ע"פ (נצי) 1197/06 **מדינת ישראל נ' ציפורה אלימלך**, פורסם בנבו.

ההחלטה הנ"ל של בית המשפט המחוזי בנצרת התייחסה לסיטואציה דומה לענייננו בה נפתח תיק החקירה מחדש לאחר שנסגר קודם לכן על ידי המשטרה. אמנם שם ההחלטה על פתיחת תיק החקירה נעשתה על ידי ראש לשכת התביעות ולא על ידי היועץ המשפטי של התחנה כבענייננו, ואולם סבור אני כי אין נפקות לעניין זה שכן הסמכות על פי הטענה היא לפרקליט מחוז או לפרקליט מוסמך אחר. כזכור בענייננו השוטר שהחליט לפתוח את התיק מחדש הוא גם עו"ד ומהווה יועץ משפטי של התחנה. בכל מקרה, ההלכה היא שהגוף

המנהלי, דהיינו המשטרה, מוסמך לבחון מחדש את החלטתו.

15. החלטות בתי המשפט המחוזיים הנ"ל התבססו בין היתר על דברי בית המשפט העליון בבג"צ 844/86 **דותן נ' היועמ"ש**, פד"י מא (3) 219, שם נדונה שאלה דומה. בית המשפט העליון קבע כי:

"אם התנהלה חקירה ולא נתגלו ראיות מספיקות והתיק נסגר, אין פירושו של דבר, שאין לפתוח בחקירה מחדש או להגיש כתב אישום, אם למשל, מתגלות ראיות חדשות. לשם כך אינו דרוש ערר, היינו הערר אינו תנאי לבדיקתו מחדש של תיק החקירה והעיון והדין מחדש בתיק יכולים להיעשות גם, כאמור, אחרי שחלפה בכלל התקופה אשר בתוכה ניתן היה להגיש ערר".

בענייננו נדמה כי החלטת היועץ המשפטי של התחנה לפתוח את התיק מחדש על בסיס המכתב של המתלונן נעשתה מטעמים דומים. בעוד שבתלונת המתלונן (נספח אי לתגובת המאשימה) המתלונן ציין כי הנאשם נתן לו אגרוף לפני בעקבות כך פנה לטיפול הרי שבמכתבו החדש ליועץ המשפטי לממשלה (נספח די לתגובת המאשימה) הוסיף המתלונן כי כתוצאה מתקיפת הנאשם נגרם לו שבר בפנים וכי עבר שני ניתוחים. בנוסף, המציא המתלונן פרטים נוספים לזיהוי הנאשם ומסר כי יש לו אישורים רפואיים. נדמה כי בכל אלה היה כדי להצדיק עיון מחדש בהחלטה לסגור את התיק, ומכאן שלא נפל כל פגם בהחלטה לפתוח מחדש את החקירה.

לא למותר יהיה להדגיש כי אין באמור לעיל משום קביעה שיפוטית כי אכן הדברים המתוארים בתלונת המתלונן הראשונה ו/או השנייה הם נכונים. בחינתנו היא בחינת שיקול הדעת של הרשות המנהלית במסגרת הטענות שנטענו ולא בחינת הראיות במסגרת בירור האשמה של הנאשם.

16. בטרם סיום עניין זה יש להפנות לסעיף 15 לחוק הפרשנות הקובע כי:

"הסמכה להתקין תקנות או ליתן הוראת מנהל - משמעה גם הסמכה לתקן, לשנות, להתלות או לבטל בדרן שהותקנו התקנות או ניתנה ההוראה".

אכן, ככלל הוראת חוק ספציפית גוברת על הוראת חוק כללית ואולם, הוראת סעיף 15 לחוק הפרשנות היא מעין הוראת על אודות פרשנות ואין היא נמצאת "בתחרות" אל מול הוראת סעיף 64(א)(1) לחסד"פ בשאלת הגוף המוסמך לדון בערר על החלטת סגירת תיק.

17. מעבר לאמור, סבור אני כי יש לקבל את הפרשנות שהוצעה בפסיקה ולפיה אך במקרה בו קיימת פנייה של מתלונן לבחון את עניינו מחדש ופנייתו לא מתקבלת על ידי הגוף שמלכתחילה קיבל את ההחלטה אזי שיש להעביר את עניינו לפרקליט מוסמך. ראו בעניין זה עניין גורה הנ"ל: **"רק אם היה הגוף החוקר מחליט שלא להיענות לפנייה, או אז היה צרין הנושא לעבור לטיפולו של פרקליט המחוז או מי מטעמו"**. (דגש במקור, י.ל.).

סבור אני כי פרשנות זו יש בה כדי ליישב בין הסתירה שלכאורה קיימת בין סעיף 15 לחוק הפרשנות לבין סעיף 64(א)(1) לחסד"פ.

שאלת מתן ההודעה לנאשם אודות פתיחת התיק מחדש

18. סבור אני כי דווקא בשאלה זו יש ממש בטענת ב"כ הנאשם. סבור אני כי לא ניתן להלום מצב בו חשוד לא ידע כי הוגש ערר כנגד החלטה לסגור בעניינו את תיק החקירה, כי הערר התקבל, כי החקירה חודשה וכי יש כוונה להגיש כתב אישום.

סבור אני כי אין זה ראוי שחשוד בפלילים לא ידע "היכן הוא עומד", האם חקירתו הסתיימה, האם עליו להמשיך באיסוף ראיות או להמשיך לשמור על ראיות קיימות לצורך ביסוס טענותיו בחקירה וכיוצא באלה שאלות. סבור אני כי אלו הטעמים העומדים בבסיס סעיף 65(א)(1) לחסד"פ.

19. יחד עם האמור לעיל, סבור אני כי אף אם נפל פגם בהתנהלות הגוף המנהלי, הרי שעוצמת הפגיעה בנאשם במקרה דנן לא מצדיקה את מתן הסעד המבוקש. אציין כי מבחינה פורמלית ספק אם ניתן לראות את פנייתו של המתלונן ליועץ המשפטי של תחנת משטרת באר שבע משום ערר המחייב הודעה לחשוד כמתחייב בסעיף סעיף 65(א)(1).

ואולם, חשוב מכך, מבחינה מהותית, אינטרס הציפייה של הנאשם ואינטרס ההסתמכות שלו לא נפגעו כתוצאה מכך שלא הודע לו על פתיחת התיק מחדש. אינטרסים אלה לא נפגעו משום שבשלב פתיחת ההליך מחדש הנאשם כלל לא היה מודע לכך שנפתחה מלכתחילה חקירה בעניינו. כעולה מנספח אי לתגובת המאשימה, תלונתו הראשונית של המתלונן מיום 11.10.12, המתלונן מסר פרטים כלליים אודות מי שתקף אותו ועוד באותו היום הוחלט על סגירת התיק, מבלי שנחקר כלל הנאשם. על כך נמסרה הודעה למתלונן בחלוף שלושה ימים (נספח בי ונספח גי לתגובת המאשימה החלטה מיום 11.10.12 שנמסרה למתלונן ביום 14.10.12) ההחלטה לפתוח את התיק מחדש נתקבלה לאחר פניית המתלונן בשנית (נספח די לתגובת המאשימה, פנייה מיום 18.11.12), פנייה בה מסר פרטים נוספים והודיע כיצד ניתן לאתר את מי שתקף אותו. ההחלטה על פתיחת החקירה מחדש נתקבלה על ידי עו"ד שפק

ביום 2.12.12 (נספח די לתגובת המאשימה).

חקירת הנאשם, כחשוד, לראשונה נעשתה רק לאחר מכן, ביום 4.12.12. על הסדר הכרונולוגי של האירועים ראו סעיפים 1 עד 8 לתגובת המאשימה עליהם לא חלק ב"כ הנאשם בתשובתו לתגובה.

מן האמור עולה כי הנאשם לא פיתח כל ציפייה שהוא לא ישוב ויטרד בעקבות החקירה שנסתיימה, שכן הוא כלל לא ידע שנפתחה כנגדו חקירה באותו שלב שזו כבר נסגרה. כך, באופן דומה הנאשם לא פיתח כל הסתמכות, שלא לאסוף ראיות או שלא להמשיך לשמור על ראיות קיימות שיכלו לסייע לו בהגנתו כתוצאה מסגירת החקירה שכן כלל לא היה מודע שזו נסגרה או אף נפתחה.

שאלת השימוע

20. מתגובת המאשימה עולה כי נשלח מכתב לנאשם ובו יידוע על זכותו לבקש להישמע בטרם יוגש כתב אישום כנגדו. דא עקא, שמאישור המסירה עולה כי המכתב לא נדרש. ב"כ הנאשם טען כי היה על המאשימה לוודא באיזו כתובת מבין הכתובות המפורטות בכתב האישום מתגורר הנאשם ולא להסתפק בשליחת המכתב לכתובת אחת מבין השתיים. בנוסף טען ב"כ הנאשם כי היה על המאשימה לעשות מאמץ, ולו באמצעות בירור טלפוני, לוודא האם הנאשם קיבל את מכתב היידוע.

21. גם בעניין זה סבור אני שיש לדחות את טענת הנאשם. בחקירתו הנאשם מסר כתובת. סבור אני כי זו הכתובת העדכנית אשר הייתה ידועה למאשימה ואשר אליה הייתה צריכה המאשימה לשלוח את מכתב היידוע.

לעניין טענת המאשימה שאישור המסירה של מכתב היידוע חזר עם תוצאה של "לא נדרש", טענה שלא נסתרה בתשובת הנאשם לתגובת המאשימה, יש להפנות לסעיף 237(ג) לחסד"פ לפיו: **"נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין"**.

לא מצאתי אחיזה לא בלשון החוק ולא בהלכה הפסוקה לטענות ב"כ הנאשם אודות כך שעל המאשימה היה לעשות מאמצים נוספים ולו באמצעות בירור טלפוני לבחינת קבלת מכתב היידוע על ידי הנאשם.

נוכח האמור, סבור אני כי יש לדחות אף את טענה זו של הנאשם.

שאלת האזהרה

22. כזכור, ב"כ הנאשם טען כי לו היה הנאשם יודע במה יואשם בסופו של יום לא היה מוותר על זכותו להיוועץ בעו"ד עובר לחקירתו. לא מצאתי ממש אף בטענה זו של ב"כ הנאשם. ראשית, לא מצאתי על מה ביסס, מבחינה עובדתית, ב"כ הנאשם טענה זו, דהיינו על סמך מה ניתן לקבוע כי הנאשם, בזמן אמת (להבדיל מבא כוחו בדיעבד) היה נוהג אחרת לו ידע במה הוא יואשם בסופו של יום. בעניין זה לא יהיה זה למותר להפנות לעמדת הנאשם בחקירתו, כעולה מתגובת המאשימה, לפיה הנאשם כפר בכך שתקף את המתלונן או אף נגע בו, ונוכח עמדה זו של הנאשם לא מצאתי מה בין תקיפה הגורמת חבלה לבין חבלה חמורה, העבירה שבסופו של דבר הואשם בה הנאשם, לעניין היזקקות הנאשם לעורך דין. שנית, כידוע מי שמגבש מבחינה משפטית את האירוע הוא תובע מוסמך ולא החוקר שחוקר את האירוע ולכן, לא ברורה טענת ב"כ הנאשם לכך שבסופו של דבר הואשם הנאשם בעבירה חמורה יותר מאשר זו שביחס אליה הוא נחקר.

23. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את טענותיו של ב"כ הנאשם.

החלטה

דוחה את הדיון ליום 25.3.2014 בשעה 08:30. על הסניגור להיות ערוך לדיון לפי סעיף 143 אי לחסד"פ.

הנאשם מוזהר כי עליו להתייצב לדיון וכי אם לא יתייצב יתכן והדיון יתקיים בהעדרו, וכן יתכן כי יוצא לו צו הבאה.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ד, 07/01/2014 במעמד הנוכחים.